

- με την εξουσία των κρατών μελών να διατάσσουν την επεξεργασία των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα όταν αυτή είναι απαραίτητη για την εκπλήρωση έργου δημοσίου συμφέροντος (άρθρο 7, στοιχείο ε΄) ή για την επιδίωξη του εννόμου συμφέροντος του υπευθύνου της επεξεργασίας ή του τρίτου ή των τρίτων των οποίων τα δεδομένα ανακοινώνονται,
- λαμβανομένων υπόψη, επίσης, των εξαιρετικών εξουσιών του κράτους μέλους [να περιορίζει την εμβέλεια των υποχρεώσεων και δικαιωμάτων] (άρθρο 13, παράγραφος 1, στοιχεία ε΄ και στ΄), όταν ο περιορισμός αυτός απαιτείται για τη διαφύλαξη σημαντικού οικονομικού ή χρηματοοικονομικού συμφέροντος κράτους μέλους ή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμπεριλαμβανομένων των νομισματικών, δημοσιονομικών και φορολογικών θεμάτων,

υπό την έννοια ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν, χωρίς τη συγκατάθεση του ενδιαφερομένου, να καταρτίζουν καταλόγους δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα για τους σκοπούς της φορολογικής διοίκησης ή ότι η απόκτηση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα που τίθενται στη διάθεση δημόσιας αρχής για τους σκοπούς καταπολέμησης της φορολογικής απάτης είναι από μόνη της μη ασφαλής;

- 3) Δύναται κατάλογος φορολογικής αρχής κράτους μέλους που περιέχει δεδομένα προσωπικού χαρακτήρα [του προσφεύγοντος], η μη πρόσβαση στα οποία διασφαλίζεται με κατάλληλα τεχνικά και οργανωτικά μέτρα προστασίας των δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα από τη μη εξουσιοδοτημένη διάδοση ή πρόσβαση σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφος 1, της προαναφερομένης οδηγίας 95/46/ΕΚ, τον οποίο [ο προσφεύγων] έχει αποκτήσει χωρίς τη νόμιμη συγκατάθεση της εν λόγω οικονομικής αρχής του κράτους μέλους, να θεωρηθεί παράνομο αποδεικτικό μέσο το οποίο δεν πρέπει να γίνει δεκτό από το εθνικό δικαστήριο σύμφωνα με την απαίτηση του δικαίου της Ένωσης περί δίκαιης δίκης που θεσπίζεται στο άρθρο 47, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης;
- 4) Σε περίπτωση που η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σε συγκεκριμένο τομέα είναι διαφορετική από την απάντηση που έχει δώσει επί του ίδιου ζητήματος το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συνάδει η διαδικασία που ακολουθεί ο εθνικός δικαστής σύμφωνα με την οποία δίνεται προτεραιότητα, βάσει της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας που θεσπίζει το άρθρο 4, παράγραφος 3, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στη νομική ανάλυση του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με το προαναφερόμενο δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και δίκαιης δίκης (ιδίως με το ανωτέρω άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης);

⁽¹⁾ ΕΕ L 281, σ. 31.

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το tribunal de grande instance de Lyon (Γαλλία) στις 19 Φεβρουαρίου 2016 — Jean-Philippe Lahorgue κατά Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux «CNB», Conseil des barreaux européens «CCBE», Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

(Υπόθεση C-99/16)

(2016/C 165/08)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunal de grande instance de Lyon

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτών: Jean-Philippe Lahorgue

Καθών η αίτηση: Ordre des avocats du barreau de Lyon, Conseil national des barreaux «CNB», Conseil des barreaux européens «CCBE», Ordre des avocats du barreau de Luxembourg

Προδικαστικό ερώτημα

Είναι αντίθετη προς το άρθρο 4 της οδηγίας 77/249/ΕΟΚ ⁽¹⁾ η άρνηση χορηγήσεως συσκευής Réseau Privé Virtuel des Avocats (RPVA) σε δικηγόρο ο οποίος είναι νομίμως εγγεγραμμένος στον δικηγορικό σύλλογο κράτους μέλους στο οποίο επιθυμεί να ασκήσει το επάγγελμα του δικηγόρου ως ελεύθερος επαγγελματίας που παρέχει υπηρεσίες, για τον λόγο ότι αυτή συνιστά μέτρο το οποίο εισάγει δυσμενή διάκριση και είναι ικανό να παρεμποδίσει την άσκηση του επαγγέλματος με την ιδιότητα του ελεύθερου επαγγελματία που παρέχει υπηρεσίες;

⁽¹⁾ Οδηγία 77/249/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1977, περί διευκολύνσεως της πραγματικής ασκήσεως της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών από δικηγόρους (ΕΕ ειδ. έκδ. 06/001, σ. 249).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Raad van State (Βέλγιο) στις 19 Φεβρουαρίου 2016 — Veditrans BVBA κατά Belgische Staat

(Υπόθεση C-102/16)

(2016/C 165/09)

Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική

Αιτούν δικαστήριο

Raad van State

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Veditrans BVBA

Καθού: Belgische Staat

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει το άρθρο 8, παράγραφοι 6 και 8, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 ⁽¹⁾ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για την εναρμόνιση ορισμένων κοινωνικών διατάξεων στον τομέα των οδικών μεταφορών και για την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΟΚ) 3821/85 και (ΕΚ) 2135/98 του Συμβουλίου καθώς και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 3820/85 του Συμβουλίου, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν επιτρέπεται να λαμβάνονται μέσα στο όχημα οι κανονικές περιόδοι εβδομαδιαίας αναπαύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, παραβιάζει τότε το άρθρο 8, παράγραφοι 6 και 8, του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006, σε συνδυασμό με το άρθρο 19 του ίδιου κανονισμού, την αρχή της νομιμότητας, όπως αυτή διατυπώνεται στο άρθρο 49 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ⁽²⁾, επειδή οι προαναφερθείσες διατάξεις του κανονισμού (ΕΚ) 561/2006 δεν προβλέπουν ρητώς την απαγόρευση να λαμβάνονται μέσα στο όχημα οι κανονικές περιόδοι εβδομαδιαίας αναπαύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού;
- 3) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, επιτρέπει τότε ο κανονισμός (ΕΚ) 561/2006 στα κράτη μέλη να ορίσουν στο εσωτερικό τους δικαιο όσον αφορά την απαγόρευση να λαμβάνονται μέσα στο όχημα οι κανονικές περιόδοι εβδομαδιαίας αναπαύσεως κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 6, του ίδιου κανονισμού;

⁽¹⁾ ΕΕ L 102, σ. 1.

⁽²⁾ ΕΕ 2000, C 364, σ. 1.